

Живъл нѣкога прочуѣ управителъ на една областъ. Той ималъ прекрасна дѣщеря. Колкото дѣщерята ставала по-красива, толкова управителътъ ставълъ по-грозенъ и по-зълъ. Людетѣ отъ цѣлата областъ треперѣли отъ него. А прищѣвкитѣ му нѣмали край.

Наближилъ Великдень. Разшета-ли се людетѣ кой за премѣна, кой за козунаци, кой за червени яйца. Единъ пжтъ въ годината е Великдень, съ радостъ трѣбва да се срѣщне.

Но ето, че скоро радостта имъ секнала. По цѣлата областъ се разнесла заповѣдъ. „По единъ момѣкъ отъ всѣка кжща трѣбва да се яви въ дома на управителя съ по едно червено яйце, за да премѣри силитѣ си съ червеното яйце на управителя. Който не се яви и когото управителътъ победи, ще му бжде отрѣзана главата.“

Разплакали се много майки. Колко много момци ще загинатъ отъ

злото сърдце на управителя!

Новината стигнала и до селцето на Татунчо. А самиятъ Татунчо, когато биелъ барабанътъ, спокойно си клатѣлъ боситѣ крака въ още студената вода на рѣкичката, край село, и нищо не чулъ отъ заповѣдта. Отъ удара на краката му, спокойната вода се раздвижвала и образувала ту голѣми, ту малки кржгове. Татунчо се радвалъ отъ сърдце, като гледалъ какъ образътъ му подскачалъ върху кржговетѣ.

— Ей, Татунчо-о-о! — отдалечъ се провикнали нѣколко негови другари и се втурнали при него. — Знаешъ ли. . . барабанътъ бие.

— За какво?

— Управителътъ ни вика въ дома си.

— Е, като ни вика, ще идемъ? А защо ни вика?

— Да ни погуби.

— Бре! Кой? Той ли?